

7. WŁ. SZYMONOWICZ (Lwów). — O zakończeniach nerwowych w języku papugi.

Referent przeprowadził badania swoje na 5-ciu gatunkach papug, posługując się głównie metodą barwienia błękitem metylenowym.

Okazuje się, że język papugi jest znacznie obficiej unerwiony, niż innych gatunków ptaków.

Głównym siedliskiem zakończeń nerwowych jest przedni koniec języka, który zawiera liczne i bardzo wysokie brodawki łącznotkankowe, utworzone przez warstwę właściwą śluzową języka (lamina propria mucosae) i podchodzące aż blisko powierzchni nabłonka, pokrywającego język. Dolne $\frac{3}{4}$ części brodawek zawierają liczne ciała Herbst'a, których kolbka wewnętrzna, wraz z właściwym końcem nerwu są ułożone przeważnie poprzecznie lub skośnie do długiej osi brodawek. U podstawy tych brodawek są rozmieszczone dość licznie, nieco większe ciała Herbst'a.

Najwyższy odcinek brodawek jest zajęty przez zakończenia nerwowe, strukturą swą i kształtem odrębne od dotychczas opisywanych. Są one utworzone przez cienkie, bezrdzenne włókienka nerwowe, które zdążając od podstawy brodawek ku górze i przechodząc obok ciałek Herbst'a, ulegają kilkakrotnemu podziałowi. Po drodze tworzą sploty i rozpadają się w końcu u szczytu brodawek drzew-

kowato lub też pendzelkowato, podchodząc wolnemi końcami aż pod sam nabłonek języka, który zaledwo kilkoma warstwami oddziela te zakończenia od wolnej powierzchni języka.

W każdym razie brodawki na przednim końcu języka papugi są wyjątkowo obficie unerwionemi aparatami dotykowemi.